

SNÍM O SALESIÁNSKÉ RODINĚ PLNÉ VÍRY, PLNÉ BOHA

Bude to nádherné ovoce dvoustého výročí narození Dona Boska, které jsme slavili v uplynulém roce. Sním o salesiánské rodině, kterou tvoří ženy a muži, zasvěcení a laici, kteří žijí a snaží se každý den prožívat s hlubokou vírou, s očima plnými hvězd a duší plnou Boha.

Před několika měsíci jsem spolubratrům salesiánům napsal, že jednou z nejvýznamnějších vlastností, které nepochybně máme věnovat svou pozornost je to, že na mnohých místech, v mnoha zemích kde se nacházíme a oddaně i obětavě pracujeme, nás lidé poznají díky práci, kterou vykonáváme, ale ignorují anebo nevědí, proč konáme to, co konáme a co je hlubokou motivací našeho života.

Obdivují nás kvůli práci s mladými, velmi dobře hodnotí síť našich škol, mezi nimi i školy s odborným vzděláváním. S velkou úctou a sympatiemi hledí na naši angažovanost v práci s dětmi z ulice, chválí naši oddanost a tvořivost v mnoha oratořích, pozorně sledují naše dětské domovy, sociální domovy, střediska pro chudé děti atd.

Ale mnohokrát neví co odpovědět na to, kdo jsme a už vůbec na to, proč konáme to, co konáme, a proč žijeme tak, jak žijeme.

Moji milovaní členové salesiánské rodiny, přátelé a sympatizanti Dona Boska a jeho charismatu. Mým snem je, aby kdokoliv, kdo se s námi setká anebo se dostane do vztahu s některou naší komunitou či se členy některé naší skupiny, se cítil zasažený přítomností lidí hluboké a osvědčené víry, kterou ve svém jednoduchém životě a jednání – téměř bez toho, že by to chtěli – vyzařují.

Především však proto, že jsme věřící, jsme šťastní, že jsme věřící, přičemž víme, „jak dobře na nás působí, že On se vrací a dotýká se našeho života a naléhavě nás posílá, abychom odevzdávali jeho nový život. Takže to, co se děje, nakonec znamená, že to, *co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám* (1 Jan 1,3).

Jsem hluboce přesvědčený, sestry a bratři, že toto je cesta, kterou nejvíc potřebujeme. A kterou absolutně potřebuje náš svět. Cestu péče, posilňování a prohlubování naší víry. To, že jsme ženami a muži víry, přičemž komunikujeme, že všechno, co konáme, konáme proto, že se cítíme přitahováni a fascinováni Ježíšem, a bez nucení, s pocitem hluboké radosti jsme řekli ano Bohu Otci, který nás posílá jako své svědky mezi lidi. Když jsme ženami a muži *plnými Boha*, můžeme ho vyzařovat těm, které potkáváme v našem každodenním životě.

Don Bosco tímto způsobem kázal o Bohu. Jako o stále přítomném a živém. O Bohu jako společníkovi, jako o vzduchu, který dýcháme. O Bohu jako vodě pro ryby. O Bohu jako teplém hnízdě milujícího srdce. O Bohu jako vůni života. Jedno dítě s okouzlením pozorovalo nádherná skleněná okna katedrály, do kterých svítilo slunce. Najednou řeklo: „Teď už chápu, kdo je to světec.“ „Ano? Opravdu?“, zeptala se katechetka. „Je to člověk, který nechává skrz sebe procházet světlo.“

Don Bosco byl zářivým skleněným oknem, které nechávalo prosvítat Boží světlo. Salesiánská rodina by měla konat stejně.

Zůstat, milovat, přinášet ovoce

Tento svět potřebuje salesiánskou rodinu, jejíž členové jsou schopní **zůstat, milovat a přinášet ovoce**. Tato tři slovesa v kontextu ikony vinného kmene a ratolestí (*Jan 15,1 – 11*) nás vyzývají, abychom si uvědomili potřebu, být hluboko zakořenění v Ježíšovi. Abychom zůstali pevně v něm a jako on prožívali bratrství, které je opravdu přitažlivé, a které nás přivádí sloužit mladým i všem lidem, ke kterým nás vedou různé charakteristické charizmatické vlastnosti naší rodiny.

Tři slovesa, která nás přivádějí ke konkrétnímu uskutečňování **primátu Boha** v našich životech, bez toho, že bychom někdy zapoměli, že máme být především „hledáči Boha“ a svědky jeho lásky uprostřed mladých a mezi nimi si vybrat ty nejhudobnější a nejopuštěnější.

Tři slovesa, která padají do hloubky našeho srdce a stále víc nás nabádají velmi vážně usilovat o to, abychom byli opravdu zaangažováni do Božího dramatu. Žijme tak, že budeme tkát „látku“, kterou my a Pán tvoříme společně *tím, že rozvíjíme a svazujeme vlákna bratrství, úcty, očí otevřených pro nuzné a malomyslné v tomto světě*.

Na konci této promluvy chci všem připomenout, že jsme **salesiánská** rodina a společně prožíváme nádherné charizma Dona Boska ne proto, abychom žili uzavření sami do sebe, ale abychom toto charizma **darovali. A darovali také sami sebe**, abychom se stali lidským výrazem a projevem *Božího milosrdenství*.

*(Podle Il Bollettino Salesiano, únor 2016
přeložil Roman Farion)*